

ΣΕΛ. 8

«ΤΑ ΜΕΤΡΑ ΤΗΣ ΤΡΟΪΚΑΣ ΕΞΟΝΤΩΝΟΥΝ ΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΦΑΡΜΑΚΟ»

Ο πρόεδρος της Πανελληνίας
Ενώσης Φαρμακοβιομηχανίας
Θεόδωρος Τρύφων τονίζει ότι οι
συνεχείς μειώσεις στις τιμές των
φαρμάκων πλήττουν την εγχώρια
παραγωγή

Στον ΓΙΩΡΓΟ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ
g.dimitriou@realnews.gr

«**Τ**α νέα μέτρα αποτελούν την τελική πράξη εξόντωσης του ελληνικού φαρμάκου», τονίζει σε μια εφ' όλης της ύλης συνέντευξη στη Realnews ο πρόεδρος της Πανελλήνιας Ένωσης Φαρμακοβιομηχανίας **Θεόδωρος Τρύφων**. Ο ίδιος υποστηρίζει μάλιστα ότι «τώρα επιβάλλονται στα ελληνικά φάρμακα νέες μειώσεις που "ξεχειλίζουν το ποτήρι" και αποτελούν την ελληνική φαρμακοβιομηχανία».

■ Το πολυνομοσχέδιο που ψηφίστηκε πρόσφατα στη Βουλή ολοκληρώνει τα υφιστάμενα μέτρα για το φάρμακο. Πώς τα κρίνετε;
Με την πίεση της τρόικας εδώ και καιρό, έχουμε παγιδευτεί σε μια φαρμακευτική πολιτική που οδηγεί στη διαρκή χειραγώγηση της αγοράς εις βάρος της εγχώριας παραγωγής και υπέρ των εισαγόμενων φαρμάκων. Τα νέα μέτρα αποτελούν την τελική πράξη εξόντωσης του ελληνικού φαρμάκου.

■ Γιατί το λέτε αυτό; Τι ακριβώς «εξοντώνει», όπως υποστηρίζετε, το ελληνικό φάρμακο;
Κυρίως το εξοντώνει η παγιωμένη πλέον ισοπεδωτική πολιτική τιμών. Η ελληνική παραγωγή αφορά βασικά τα γενόσημα σκευάσματα. Είναι φάρμακα ασφαλή, αποτέλεσμα μακροχρόνιων ερευνών, αξιόπιστα, δοκιμασμένα και, πέραν των αυστηρών ευρωπαϊκών προδιαγραφών και ελέγχων, έχουν την αξιολόγηση και αποδοχή των συστημάτων Υγείας 140 χωρών στα οποία εξάγονται με επιτυχία, αποτελώντας το δεύτερο σε αξία εξαγωγικό προϊόν της χώρας. Τα φάρμακα αυτά είναι οικονομικά και προσφέρονται περίπου στο 33% των τιμών των αντίστοιχων εισαγόμενων «πρωτότυπων». Ε, λοιπόν, σε αυτά τα οικονομικά φάρμακα επιβάλλονται συνεχείς ισοπεδωτικές και άνισες μειώσεις τιμών. Την τελευταία επταετία τα γενόσημα έχουν δεχτεί μειώσεις που ξεπερνούν μεσοσταθμικά το 65%. Σε ορισμένα βασικά φάρμακα φτάνουν και το 85%. Να σας πω, για παράδειγμα, ότι σε γνωστό ελληνικό φάρμακο για τη χοληστερίνη μεταξύ 2014 και 2017 επιβλήθηκαν μειώσεις που αγγίζουν το 80% της τιμής του, δηλαδή η χονδρική τιμή του πήγε από τα 9,96 ευρώ στα 2,13 ευρώ. Αντίστοιχες αναγκαστικές μειώσεις έγιναν σε ελληνικά φάρμακα για το στομάχι, από 9,93 σε 2,13 ευρώ, την υπέρταση, από 5,97 ευρώ σε 2,20 ευρώ, την αντιβίωση, από 4,27 ευρώ σε 2,29 ευρώ και άλλα πολλά. Και το παράδοξο είναι πως οι μειώσεις αυτές είναι άνισες, επιλεκτικές και καταχρηστικές σε βάρος της ελληνικής παραγωγής. Γιατί στα αντίστοιχα ακριβά εισαγόμενα «πρωτότυπα» οι μειώσεις τιμών την ίδια περίοδο κυμάνθηκαν σε πολύ χαμηλότερα επίπεδα.

Και σαν να μην έφτανε αυτή η «σφαγή», τώρα επιβάλλονται στα ελληνικά φάρμακα νέες μειώσεις που «ξεχειλίζουν το ποτήρι» και αποτελούν την ελληνική φαρμακοβιομηχανία. Γιατί αντιλαμβάνεστε ότι το παραγωγικό κόστος ενός ευαίσθητου προϊόντος, με ειδικές επιστημονικές και κανονιστικές προδιαγραφές όπως το φάρμακο, έχει τα όριά του, πέραν των οποίων η παραγωγή του είναι αδύνατη. Άλλωστε, ο ίδιος ο υπουργός Υγείας κ. Α. Ξανθός αναγνώρισε στη Βουλή πως «η μνημονιακή πολιτική για το φάρμακο έχει οδηγήσει σε αδιέξοδο, η πολιτική οριζόντιων παρεμβάσεων και επιμονής στη μείωση τιμών, κυρίως των γενόσημων, δημιουργεί στρεβλώσεις και δεν αντιμετωπίζει τις κρί-

Θεόδωρος **Τρύφων** Πρόεδρος της Πανελλήνιας Ένωσης Φαρμακοβιομηχανίας

«Τα νέα μέτρα εξοντώνουν το ελληνικό φάρμακο»

«Η ισοπεδωτική πολιτική τιμών λειτουργεί εις βάρος της εγχώριας παραγωγής και υπέρ των εισαγόμενων σκευασμάτων»

σιμες ανάγκες και προτεραιότητες σε αυτόν τον τομέα».

■ Το ότι οι συνεχείς μειώσεις τιμών «κτυπούν» την ελληνική παραγωγή μπορεί να το καταλάβω. Γιατί, όμως, αυτό είναι κακό για τον ασθενή και τα ταμεία;

Σε μια πρώτη ανάγνωση, φαίνεται πολύ λογική η ερώτησή σας και πρέπει να εξηγηθεί, για να καταλάβει ο καθένας ότι η διάλυση της ελληνικής παραγωγής φαρμάκου μάς αφορά όλους και κυρίως τους ασθενείς. Τα ασφαλιστικά ταμεία αποζημιώνουν κάθε χρόνο περίπου 2 δισ. ευρώ για τις φαρμακευτικές θεραπείες των ασθενών. Από το ποσό αυτό, που είναι αυστηρά προσδιορισμένο από τα μνημόνια, το 75% με 80% πηγαίνει σε ακριβά εισαγόμενα, κυρίως «πρωτότυπα», φάρμακα και μόνο το 20% με 25% σε οικονομικά εγχωρίως παραγόμενα. Όταν η ακολουθούμενη πολιτική τιμών, που στον πυρήνα της προστατεύει τις εισαγωγές και κτυπάει την εγχώρια παραγωγή, εξαντλήσει και βγάλει εκτός αγοράς το οικονομικό ελληνικό φάρμακο, αυτό θα αντικατασταθεί στις θεραπείες από αντίστοιχα ακριβά εισαγόμενα. Στο «καλάθι» της «κλειστής» φαρμακευτικής δαπάνης των 2 δισ. ευρώ θα υπάρχει πλέον χώρος για λιγότερα φάρμακα σε λιγότερους ασθενείς. Τα υπόλοιπα, απαραίτητα για την υγεία τους, θα τα προμηθεύονται με δικό τους κόστος. Η αποξήωση, λοιπόν, του οικονομικού ελληνικού φαρμάκου δίνει χώρο στο ακριβό εισαγόμενο και οδηγεί στην εξάρτηση της φαρμακευτικής αγοράς από τις εισαγωγές. Απορρυθμίζει το ασφαλιστικό σύστημα και το στερεί από έναν βασικό παράγοντα ισορροπίας, που είναι η ανταγωνιστικότητα της ελληνικής παραγωγής. Για να μην ανασφραχθεί και στο τεράστιο ζήτημα της εθνικής οικονομίας, της απασχόλησης και της ανάπτυξης...

■ Η αλήθεια είναι ότι, πέραν των τιμών, η ελληνική φαρμακοβιομηχανία διαμαρτύρεται και για μια άλλη «αφαίμαξη», θεωρώντας ότι τελευταία της επιβάλλεται ένα είδος «πέναλτι» από το Δημόσιο. Τι εννοείτε ακριβώς;

Το πέναλτι επιβάλλεται συνήθως ως «εσχάτη των ποινών» σε βαρύ σφάλμα στο ποδόσφαιρο. Το «βαρύ σφάλμα» που καταλογίζεται στην ελληνική φαρμακοβιομηχανία φαίνεται πως είναι ότι, εν μέσω κρίσης και σκληρών μνημονιακών πολιτικών, διατήρησε σταθερή την παραγωγή της και τις θέσεις εργασίας. Εμείς μένουμε Ελλάδα και επιμένουμε ελληνικά. Διατηρούμε 25 σύγχρονα εργοστάσια που απασχολούν 15.000 εργαζομένους, πολλοί από τους οποίους είναι επιστήμονες υψηλής εξειδίκευσης. Στηρίζουμε την πανεπιστημιακή έρευνα και συμβάλλουμε στην ανάπτυξη με σημαντικές εξαγωγές και πολλαπλή προστιθέμενη αξία στην οικονομία. Σε αυτόν τον κλάδο, που προσφέρει πολλά και ήδη εξοντώνεται από την πολιτική τιμών, το Δημόσιο έρχεται και θεσμοθετεί τα περίφημα clawbacks και τα rebates, που είναι αναγκαστικές επιστροφές πόρων, από τις φαρμακευτικές εταιρείες προς το Δημόσιο, όταν η δημόσια φαρμακευτική δαπάνη, δηλαδή η ανάγκη θεραπείας των ασθενών, ξεπερνά τους δημοσιονομικούς στόχους. Αυτό το μέτρο τιμωρεί την ελληνική φαρμακοβιομηχανία, φορτώνοντάς της μια επιπλέον επιβάρυνση που δεν της αναλογεί. Για το 2016 οι επιστροφές αυτές έφτασαν κατά μέσο όρο στο 30% του τζίρου της φαρμακοβιομηχανίας - σε ορισμένες περιπτώσεις αγγίζουν και το 50%. Αντιλαμβάνεστε το πρόβλημα...

■ Κάποιος, όμως, είναι υπεύθυνος για την υπέρβαση των δημοσιονομικών στόχων.

Δεν αντιλέγω. Γι' αυτό άλλωστε η ελληνική φαρμακοβιομηχανία υποστηρίζει ότι απαιτείται εξορθολογισμός της αγοράς, έλεγχος της συνταγογράφησης και αντιμετώπιση της αναίτιας υποκατάστασης των οικονομικών φαρμάκων από νεότερα ακριβότερα. Σε ό,τι αφορά το χαράτσι του clawbacks και των rebates, το πρωτοφανές του μέτρου είναι ότι δεν αφορά μόνο τις συγκεκριμένες φαρμακευτικές εταιρείες των οποίων τα προϊόντα επιβαρύνουν τη δημόσια δαπάνη, αλλά πιάνει οριζόντια όλες τις επιχειρήσεις του κλάδου, ανεξαρτήτως αν ευθύνονται ή όχι για την υπέρβαση του επίσιμου στόχου του φαρμακευτικού προϋπολογισμού. Θέλω, δε, να τονίσω ότι είναι απαράδεκτο το μέτρο αυτό να αφορά επίσης τα γενόσημα και τα οικονομικά φάρμακα. Αποτελεί μοναδική παγκόσμια πατέντα. Γιατί τα οικονομικά και φερέγγυα φάρμακα αποτελούν σε όλο τον κόσμο εργαλείο εξοικονόμησης στα συστήματα Υγείας και πουθενά δεν επιβαρύνονται από υποχρεωτικές επιστροφές. Μόνο στη μνημονιακή Ελλάδα... Και σε βάρος των ελληνικών προϊόντων.